

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. II. Hæreticorum objectiones solvuntur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

deleat, eorumque vulnera gratia sua medica-
mine sanat.

6. Ratio etiam suffragatur: Primo, quia si post
justificationem peccata non essent in homine, il-
le simul esset iustus & iniustus: iustus quidem,
quia proprius effectus justificationis est redde-
re hominem iustum, ut ex ipsius testimoniis constat;
iniustus verò, quia cum peccatum deordinet
hominem a Deo, est essentialiter iniustitia qua-
dam & iniquitas: sicut gratia dicitur iustitia,
quia ordinat homines ad Deum: unde si pec-
catum manet in homine post justificationem,
revera facit illum iniustum.

7. Secundo, Deus passim affirmat se amare ius-
tos, odio verò prosequi impios & peccatores:
At si iusti haberent tantum peccata recta, & non
delecta, reipsa Deus amaret impios & peccato-
res; cum amor, ut docent Philosophi, rapiatur ab
objecto, seu feratur in objectum prout est in se:
Ergo &c. Nec valet quod dicunt Hæretici, pec-
catores tunc iustitia externâ Christi tanquam
velle innocentia tegi, & sic esse objectum amo-
ris divini. Non, inquam, valet: quia non obstan-
te iustitiâ hac externâ Christi, qua dicunt tegi
peccatores, illi non desinunt a parte rei, & se-
cundum Deum esse immundi & inquinati;
subindeque Deus in obiectum inmundum, &
inquinatum per amorem feretur.

8. Terriò, ex hac sententiâ Calvinii sequitur
Ecclesiam non habere veram & realem remis-
sionem peccatorum, sed tantum fictitiâ, vel
impropriam, contra hunc articulum symboli:
Credo unum baptisma in remissionem peccatorum; &
contra illud Joan. 20. *Quorum remisistis peccata,*
remittuntur eis. Sequitur etiam, quod Sacramen-
ta novæ legis non verè & proprie auferant pec-
cata, neque mundent animam, contra illud ad
Ephes. 5. *Mundans eam lavacro aquæ per verbum vi-
tæ;* & illud Zachar. 13. *In die illa erit fons patens*
domui David, & habitantibus Jerusalem in ablutionem
peccatorum, & mensurabitur: quod SS. Patres &
Scripturæ interpretes exponunt de Ecclesia, in
qua est Sacramentum penitentiae, omnibus fide-
libus patens, quo vere remittuntur peccata, &
omnia scelera sanguine Christi delentur.

9. Quartò, hæc sententiâ est iniuriosa meritis &
satisfactionibus Christi, quia vult per imputati-
onem tantum meritorum & satisfactionum non
deleat sordes ipsorum peccatorum, sed semper
in hominibus quantumvis iustificatis remanere.

10. Denique justificatio, ut infra ostendetur, fit
per infusioem gratiæ habitualis: Sed illa cum
peccato est impossibilis, ut etiam infra pa-
tebit: Ergo impossibile est, quod post iustifica-
tionem peccata in homine remaneant, & so-
lum regantur, vel occultentur per iustitiâ
Christi nobis imputatam.

S. II.

Hæreticorum objectiones solvuntur.

11. Obijciunt imprimis hæretici varia Scripturæ
loca, in quibus peccata dicuntur regi, &
non imputari a Deo, ut Psal. 31. *Beati quorum*
remissa sunt iniquitates, & quorum recta sunt pecca-
ta: beatus vir cui non imputavit Dominus pecca-
tum &c.

Sed ad hæc facile respondetur, quod cum ni-
hil sit opertum vel occultum oculis Dei, & om-
nia peccata nostra sint præsentia conspectui e-
jus, juxta illud Psal. 89. *Posuisti iniquitates no-*

stras in conspectu tuo, & sæculum nostrum (id est de-
fecta ætatis nostræ) in illuminatione vultus tui;
Idem est peccata nostra esse recta apud Deum, ac
esse penitus deleta & ablata. Item cum iustitia
Dei & lex æterna nullum possint peccatum im-
punitum relinquere, peccata quæ a Deo non im-
putari dicuntur, hoc ipso destructa & ablata
supponuntur. Unde Propheta post verba relata
statim addit: *Nec est in spiritibus eius dolus:* quo li-
guificatur, in eo, cui non imputavit Dominus
peccatum, dolum, iniquitatem, sive peccatum
non esse. In eodem sensu charitas dicitur ope-
rire multitudinem peccatorum, quia ita illa de-
struit quoad poenam, si sit fervens, ut nihil eo-
rum iustitiæ divinæ offeratur puniendum, ut
docet D. Thomas in 4. dist. 22. quæst. 1. art. 1.
ad 2. his verbis: *Charitas dicitur operire peccata*
Deo, qui omnia videt: unde oportet quod ea destruat,
non quidem faciens ut actus non precesserit, sed quod
vim impediendi gratiam non habeant.

Obijciunt secundo: Si peccata in justificatione
ne totaliter destruerentur, nunquam redirent:
Sed interdum redeunt, ut significari videtur
Matth. 18. ubi Dominus a servo denovo peccan-
te exigat omne debitum, quod antea dimiserat:
Ergo &c.

Respondeo distinguendo Minorem: Peccata
interdum redeunt, formaliter & secundum suas
maculas proprias, nego Minorem: virtualiter &
secundum quid, quatenus peccatum subsequens
ratione ingratitude contra Deum remitten-
tem peccata priora est aliquo modo majus, ut
exponit D. Thomas 3. p. qu. 82. art. 1. con-
cedo Minorem, & nego Consequentiam: quia
ut peccata sint verè dimissa & sublata, satis est,
quod formaliter & secundum proprias macu-
las non redeant.

ARTICULUS II.

*An justificatio fiat per introductionem formæ
inhærentis, vel per solam iustitiâ Dei,
aut Christi nobis imputatam?*

Hæc nobis rursus manus cum hæreticis confe-
renda sunt: illi enim, ut articulo præceden-
ti annotavimus, non solum docent in iustifica-
tione peccata verè & propriè non remitti, seu de-
leri, verum etiam allerunt illam dari formam
intrinsecè iustificantem, sed impium iustificari,
vel per iustitiâ, qua Deus iustus est, vel per
iustitiâ Christi ipsi imputatam extrinsecè.
Pro huius erroris impugnatione, & veritatis
Catholicæ impugnatione, fit

S. I.

Catholica veritas auctoritate & ratione stabilitur.

Dico igitur: Causa formalis nostræ iustifica-
tionis non est iustitiâ Dei, vel Christi no-
bis imputata, sed realis & interna quedam ius-
titiâ, per quam interiorius renovamur & sancti-
ficamur, atque ab omnibus peccatorum sordi-
bus realiter emundamur.

Hæc etiam conclusio est certa de fide, & de-
finita in Tridentino sess. 6. cap. 7. his verbis: *V-
nica formalis causa (justificationis impii) est iusti-*
tia Dei, non quæ ipse iustus est, sed qua nos iustos facit,
qua videlicet ab eo donati renovamur spiritu mentis
nostræ, & non solum reputamur, sed verè iusti nomi-
namur & sumus, iustitiâ in nobis recipientes, &c.
Item